

Matjaž Barborič

Pesmi

Posoda

Včasih se mi zazdi
da sem posoda
na dveh nogah
in z enim parom rok

Hodim po ulici in zbiram
spomine v vetru
pogovore branjevk za vogali

Obstanem, prižgem ogenj
in kuham enolončnico
vse tja do večera
večkrat tudi naslednji dan

Potem odpiram vrata
v nova mesta, nove ulice
in zagledam na tleh, po dežju
v umirjenem zrcalu
neznano podobo

Spominja me
na čudno posodo
na dveh nogah
in z enim parom rok

Galebi

Pesem zabrisane tišine

Krik iz dna pozabljene divjine

V zraku zamah
ki pušča srh praznine

V pesku stopinja
dotika ki ne mine

Na plečih sledovi
obljubljene beline

Na konici kljuna
kaplja: rdeča kri

Brez katere
sleherna
ljubezen
v mraku
brž
zbledi

Pesek

Zvezdni prah
ki se dotika ostankov moje izbrušene miline

Spomini vetra
ki izginjajo brez usedline

Trenutki
brez katerih ni čistine

Nekaj vem

Zmeraj je z mano na poti
v čevljih
do vrha tiste tvoje gibke površine:
topline